

Tijdreizen

Tijdreizen

Luciënne Damen

Tweede druk

Schrijver: Luciënne Damen

Coverontwerp: Foto collage 'reis door de tijd'

ISBN: 9789402175233

© Luciënne Damen

www.luciennedamen.nl

Voorwoord

Herinneringen worden mede gevormd door de emoties waar de oorspronkelijke ervaring mee gepaard gaat. Daarbij zullen de meeste herinneringen eroderen in de loop der tijd, ze veranderen en vervagen naarmate er meer beleefd wordt. Details gaan verloren en de gaten in de verhalen worden opgevuld met andere details.

Met deze wetenschap in gedachten heb ik mijn eigen herinneringen op papier gezet.

Via dit boek laat ik u in vijftig verhalen kennismaken met het gezin waarin ik ben opgeroeid, mijn ouders, mijn broers Rob en Ben en zusje Anita. Ze komen voorbij in mijn herinneringen van mijn jeugd tot en met nu. Ik ben opgegroeid in het Laakkwartier van Den Haag, waar we woonden in een klein maar gezellig arbeidershuisje. De buurt had iets van een dorp, iedereen kende elkaar. Pannendorp werd het genoemd, omdat op de daken van de woningen rode dakpannen lagen. De woningen zijn gebouwd kort na de eerste wereldoorlog en waren bedoeld als noodwoningen. Pas begin jaren '80 zijn ze gesloopt. Wij waren toe al verhuisd naar een dubbel bovenhuis in het Valkenboskwartier van Den Haag.

In een aantal van mijn herinneringen neem ik u mee naar camping de Jutberg op de Veluwe, waar ik een groot deel van mijn jeugd heb doorgebracht. Ieder weekend en iedere vakantie verbleven we in de bossen. Op de Jutberg leefden we een tweede leven. We hadden daar onze vrienden en vriendinnen die we na een week school weer van alles te vertellen hadden. Zoals Tineke, die ik al ken vanaf mijn zesde jaar en met wie ik in de loop der jaren veel heb meegemaakt. Ook nadat wij op de leeftijd waren gekomen dat we niet meer ieder weekend mee gingen naar de camping. Zij is een vaste factor in mijn leven en komt in een aantal verhalen voor. Een vriendin voor het leven.

Ook maakt u kennis met mijn eigen gezin, mijn man Peter en onze kinderen Melissa, Mitchell en Cynthia. Los van de personen die ik in deze tijdcapsule heb gestopt, zijn er ook onderwerpen waar ik niet onderuit kom om deze regelmatig te benoemen. Zo lopen mijn

eeuwige strijd met mijn gewicht en mijn interesse in het paranormale als een rode draad door mijn leven en mijn verhalen.

Met het opschrijven van herinneringen uit mijn familie geschiedenis en het graven naar gebeurtenissen van vroeger, is er veel bij mij losgekomen. Belevissen zoals ze in mijn geheugen gegrift staan. Het is bekend dat herinneringen bij veel mensen anders zijn opgeslagen. Uiteraard speelt het referentiekader hier een grote rol in. Daar waar ik me bijvoorbeeld herinner dat ik een pop van Sinterklaas heb gekregen, zal mijn broer alleen nog weten wat zijn cadeau was, als hij zich dat Sinterklaasfeest überhaupt nog kan herinneren. Regelmatig halen we met elkaar herinneringen van vroeger op, waaruit vaak blijkt dat we allemaal andere details hebben onthouden. Mijn vader is altijd een meester geweest in het vertellen van verhalen over vroeger. Over zijn jeugd en zijn ouders en over de belevissen die hij bij diverse werkgevers heeft meegemaakt. Al kun je je bij sommige van die verhalen inmiddels wel afvragen hoeveel van deze er inmiddels mooier zijn ingekleurd. Als je een verhaal maar vaak genoeg verteld wordt het vanzelf de waarheid en toch het blijft leuk om hem deze anekdotes te horen vertellen.

Mijn herinneringen leg ik vast ik in blogs welke ik op mijn website plaats. In dit boek heb ik deze blogs gebundeld, al moet ik zeggen dat niet alle verhalen in dit boek ook op mijn website staan. Gewoon omdat ik vind dat ze daar niet allemaal thuis horen.

Welkom in mijn tijdcapsule!

Inhoud

Voorwoord	5
1 Tijd reizen	10
2 Gewichtig.....	14
3 Sneeuwwitje.....	18
4 Tweeling.....	22
5 Paardje rijden	26
6 Melissa	28
7 Bijzondere voorouders	36
8 Brilletje	38
9 Opa.....	40
10 Vliegen	44
11 Paranormaal beurs.....	48
12 Vegetarisch	50
13 Sterrenmens.....	54
14 Dikke 'pret'	58
15 Alarmcentrale 112	60
16 Motivatie.....	64
17 Wenen	66
18 Schoenen.....	72
19 Yvonne	76
20 Ken je dat?	84
21 TV optredens.....	86
22 The Sweet	90
23 Vroeger	94
24 Waar blijft de tijd.....	96
25 Spuiten en slikken.....	98
26 Engeland.....	102
27 Kantoor appartementen	106

28	Dagboek van een baby.....	110
29	Onherkenbaar verleden.....	114
30	Jeuk.....	118
31	En we noemen hem?	120
32	Weekendje weg	124
33	Sinterklaasfeest.....	128
34	Lazeren.....	132
35	Are you talking to me?.....	136
36	Vreetbui	140
37	Wat is dat toch met de Kerst?.....	142
38	Say Yes to the Dress.....	146
39	In de Put.....	150
40	Bier of thee	154
41	“Kees”	158
42	Poezen	164
43	Vakantie.....	170
44	Waakzaam of dienstbaar?.....	174
45	Bijna verdronken.....	178
46	Brok in mijn keel.....	180
47	Engels	184
48	Zachtjes tik de regen op mijn zolderraam	186
49	BOA Constructie.....	188
50	Cruise stress.....	192

1 Tijd reizen

In 2014 kwam er een bericht in het nieuws dat er onderzoek is gedaan naar neutrino's die sneller zouden reizen dan het licht. Deze deeltjes schijnen eerder op de plaats van bestemming te zijn aangekomen dan het licht zou doen. Er werd bij gezegd dat als dit inderdaad het geval is (ze waren er nog niet uit of het een rekenfout is geweest, omdat er bij de test geen licht gebruikt is....) men door de tijd zou kunnen reizen. De ontdekking was wereldnieuws, maar wetenschappers hadden zo hun twijfels bij dit experiment. In 2018 is het experiment op een aantal punten aangepast en zijn er wederom neutrino's van Genève naar een laboratorium in het Italiaanse San Grasso gestuurd. De deeltjes legden de afstand van 732 kilometer opnieuw nanoseconden sneller af dan het licht.

Stel je voor dat men ooit (dat zal ik niet meer meemaken) een tijdmachine gaat uitvinden waarmee door te tijd gereisd kan worden. Veronderstel dat je de kans krijgt om zo'n reis te maken, wat zou je dan willen doen? Zou je in je eigen verleden iets willen veranderen of over doen, zodat je leven een andere wending krijgt? Zou je verder de geschiedenis in willen gaan om daar iets te veranderen?

Veronderstel dat iemand zegt dat hij terug wil naar de jaren '30 van de twintigste eeuw om te voorkomen dat de tweede wereldoorlog uitbreekt. Als die persoon de kans zou grijpen om Adolf Hitler te vermoorden, is de kans dat er een oorlog komt aanzienlijk afgenomen. Afgezien van het feit wat dát voor gevolgen zou kunnen hebben, zal iedereen zich er wel een voorstelling van kunnen maken wat voor consequenties zo'n actie zou hebben. Geen wereldoorlog betekent geen Holocaust, geen aanval op Pearl Harbor, geen bom op Japan, geen dagboek van Anne Frank, geen honger winter, geen dodenherdenking, geen muur in Berlijn. Allemaal zaken waar we zeker van buiten kunnen, maar de hele wereld geschiedenis wordt dan omgehusseld door de actie van één persoon. En wie weet is de moord op Adolf Hitler juist aanleiding om een oorlog te starten, zoals in 1914 de moord op de Oostenrijkse troonopvolger Aartshertog Frans Ferdinand de aanleiding voor de eerste wereld oorlog was. Iedere handeling die iemand in het verleden zou doen, heeft consequenties voor de toekomst.

Laten we het dichter bij huis houden. Veronderstel dat ik terug zou gaan naar mijn jeugd en zou besluiten om verder te gaan studeren in plaats van bij het GAK te gaan werken. In mijn examenjaar pleitten de leerkrachten er bij mij voor dat ik verder moest studeren. Maar ik koos er voor om te gaan werken. Ik ging tenslotte alleen maar naar school omdat ik leerplichtig was. Als ik er inderdaad voor had gekozen om te studeren, dan leerde ik daar ook Peter niet kennen en had ik nu mijn kinderen niet. Peter werkte destijds op een andere afdeling bij het GAK en tijdens een door de personeelsvereniging georganiseerde reis naar Berlijn, zijn we met elkaar in contact gekomen en contact blijven houden. Als ik een andere keuze had gemaakt was ik ongetwijfeld een andere man tegen het lijf gelopen en had ik met hem kinderen gekregen, andere kinderen. Zo zou alleen al voor mij mijn leven ingrijpend anders kunnen worden. Maar ook dat van Peter en van onze kinderen, van ons beide families.

Ik heb overigens geen enkele behoefte om terug te gaan in de tijd. Ik ben er van overtuigd dat alles wat ik meemaak is voorbestemd om te gebeuren. De leuke en minder leuke dingen in mijn leven, het ligt allemaal al in een soort blauwdruk vast. En op de momenten dat ik een andere keuze maak (want ik heb toch ook een vrije wil), wordt die blauwdruk aangepast, net zolang tot ik mijn leven heb geleefd zoals dat de bedoeling was. Dat geldt natuurlijk niet alleen voor mij, voor iedereen ligt een blauwdruk van het leven vast.

Wat ik wel heel interessant vind is om te kijken hoe het dagelijks leven vroeger was. Wat waren mijn voorouders voor mensen, hoe leefden ze? Wat was hun beroep? Hoe zagen ze er uit? Een aantal jaren geleden heb ik mijn stamboom uitgeplozen waardoor mijn voorouders van zowel mijn vaders kant als van moeders kant, een naam en in sommige gevallen zelfs een gezicht hebben gekregen. Bij het zien van deze foto's vraag ik me gelijk af wat er van deze mensen in mij en mijn kinderen terug te vinden is. Behalve DNA misschien ook bepaalde talenten of afwijkingen. Dingen die ik nu heel gewoon vind omdat ik het altijd heb gehad, zijn misschien te verklaren als ik mijn voorouders zou leren kennen.

Een andere optie is terug gaan naar de jaren '50, de tijd dat mijn verkering hadden en vanachter een boom kijken hoe zij destijds waren. Wat droegen ze? Waar spraken ze met elkaar af? Wie waren hun vrienden?

Dus ja, als er een tijdmachine zou bestaan zou een kijkje bij mijn (voor-) ouders voor mij wel een optie zijn. Stiekem even om het hoekje gluren, maar meer ook niet, want ik zou niet het risico willen lopen dat er iets veranderd waardoor de kans bestaat dat ik niet geboren zou worden.

2 Gewichtig

Ik ben te zwaar. Zo, dat is er uit. Ik weet het natuurlijk al een tijdje en vecht er ook al een tijd tegen. Maar het daadwerkelijk hardop zeggen (of opschrijven) is nogal een dingetje. Toch denk ik dat het voor mijn bewustwording geen kwaad kan om mezelf weer eens de figuurlijke spiegel voor te houden, hoewel, letterlijk in de spiegel kijken is misschien ook goed voor die bewustwording!

Ik ben kind aan huis bij Weight Watchers. De eerste keer dat ik daar kennis mee maakte was in 1982. Mijn startgewicht van toen is een onhaalbaar streefgewicht nu. Ik ben toen twaalf kilo afgevallen en na een periode van stabiliseren werd ik lid voor het leven. Maar al snel hield ik het behaalde streefgewicht niet vol. Omdat ik mij met zo'n twee kilo boven mijn streefgewicht prettiger in mijn vel voelde, ben ik niet meer naar de wekelijkse weegmomenten van WW gegaan. Maar ik hield het vol, totdat ik stopte met roken. Toen kwam ik een paar kilo aan, logisch, want je hele stofwisseling veranderd door roken. Toen ik zwanger werd gooide ik er echt met mijn pet naar, ik zou toch dik worden. Na de bevalling zou ik wel weer de overtollige kilo's wegwerken. Maar het ging mis met de bevalling. Onze dochter overleed en ik was helemaal van slag. Ik bleef mijn positie kleding dragen omdat dat lekker ruim viel. Maar toen ik na een paar maanden weer aan het werk ging en ik voor nieuwe kleding ging shoppen, was de schok toch wel groot dat het niet één maar een paar maatjes meer was. Toch was ik nog niet in staat om de boel weer aan te pakken, zeker niet omdat ik eigenlijk weer zo snel mogelijk zwanger wilde worden. En na acht maanden was het zover. Gelukkig kwam ik deze zwangerschap niet zoveel aan, uiteindelijk was het maar drie kilo. Volgens de gynaecoloog at mijn kind mij op, nou er zat genoeg! Na de bevalling was ik een kind van 9 pond, een placenta van anderhalf kilo en ruim een liter vruchtwater kwijt. Ik was dus afgevallen! Ik wilde dit vasthouden om te voorkomen dat ik weer zoveel aan zou komen, maar na vijf maanden kondigde zwangerschap nummer drie zich aan. Ook tijdens deze zwangerschap kwam ik maar net 5 kilo aan en ik nam me voor om na de bevalling direct weer naar WW te gaan. Ik gaf mijn dochter borstvoeding en dat is binnen het WW programma reden om meer te moeten eten dan alle andere cursisten, met als gevolg dat ik

niet afviel. Dat had een averechts effect op mij, waardoor ik besloot om er mee te stoppen. Ik zat thuis zonder baan maar met twee kleine kinderen, een ideale gelegenheid om dicht te groeien.

Toen ik na een paar jaar de weegschaal 3 cijfers zag aangeven vond ik het welletjes. Ik zocht mijn 'lid voor het leven kaart' weer op en bedacht me dat ik het eigenlijk niet verdiende om daar nog gebruik van te maken. De kaart heb ik verscheurd en ben weer blanco naar Weight Watchers gegaan. Maar het ging niet, de motivatie was niet genoeg aanwezig. Natuurlijk kon ik mezelf iedere week voor joker zetten door op die weegschaal te gaan staan en me te verbazen waarom er niets af was, terwijl figuurlijk de M&M's nog tussen mijn tanden zaten, maar dat deprimeerde juist nog meer. Dat was voor mij het moment dat ik besloot om nooit meer te lijnen. Ik ben nu eenmaal wie ik ben en hoe ik ben, jammer dan. Ik moet zeggen dat dat wel een zorgeloze tijd was. Ik hoefde helemaal niet op te letten met wat ik at.

Het was in 2004 en ik werkte al een paar jaar bij politie Hollands Midden, toen er werd besloten dat we tijdens het werk een uniform moesten gaan dragen. Ik zat op de afdeling Teleservice waar het telefoonnummer 0900-8844 binnen komt. De reden dat de korpschef besloot dat ook wij in uniform moesten gaan werken was omdat er regelmatig gasten over de vloer kwamen en de diversiteit van medewerkers (en hun uitdossingen) op de werkvloer een rommelige indruk maakte. Wanneer iedereen hetzelfde gekleed zou zijn, geeft dat meer rust. Daarnaast werd de afdeling Teleservice door de rest van de politie organisatie niet als volwaardig gezien, maar als een afdeling waar een paar huisvrouwen de telefoon aannemen. Teletubbies werden we genoemd. Het dragen van een politie uniform zou er toe kunnen bijdragen dat de afdeling en daarmee de medewerkers binnen de organisatie als politieambtenaren werden geaccepteerd.

Het verhaal ging dat de dames uniformen tot maximaal maat 48 verkrijgbaar waren en dat je, als je een grotere maat had, naar een afgelegen oord ergens in Limburg moest gaan om daar een uniform op maat te laten maken. Mijn adem stokte, want dát wilde ik niet. Ik zocht de dichtstbijzijnde Weight Watchers cursus op en ging vol goede moed de strijd met de kilo's opnieuw aan. Want ook al zou ik mezelf in maat 48 kunnen wurmen, zo'n politie uniform staat niet echt bekend als

flatteus. Ik ging er vol voor en viel 23 kilo af. Nog steeds stond dat uniform niet flatteus, maar dat ligt nu eenmaal aan dat uniform. Er zijn maar heel weinig mensen die er goed uitzien in een politie uniform. Ik had de smaak te pakken en ging zelfs sporten. Om de dag werkte ik me op de sportschool in het zweet. Ik deed hoofdzakelijk cardio training en volgde ook regelmatig steplessen. Ik werd steeds fanatieker waardoor het me lukte om redelijk op gewicht te blijven. Nee, dat start gewicht van 1982 heb ik niet meer gehaald, maar ik hield die 23 kilo mooi buiten de deur. Totdat ik langzaam maar zeker de cijfers op de weegschaal weer de andere kant op zag gaan. Ik stond er bij en ik keek er naar. Geen idee wat er mis was met me, want ik deed niets anders dan anders. Bij toeval kwam de huisarts er achter dan ik een ernstig ijzer tekort had. Dat verklaarde wel waarom ik weer aankwam, immers ijzer zorgt voor de aanmaak van rode bloedlichaampjes, die op hun beurt weer zorgen voor de transport van zuurstof en zuurstof zorgt voor verbranding. Te weinig ijzer betekent te weinig rode bloedlichaampjes en daardoor te weinig zuurstof in mijn lichaam. Wat dan weer voor een lage verbranding zorgt. Met tussenpozen was ik steeds naar WW blijven gaan, ondanks dat het afvallen niet echt lekker meer ging.

Toen ik een 2010 een nekhernia kreeg was ik overal klaar mee! Ik stopte met WW en stopte met sporten. Het enige wat ik deed was zielig wezen. En terecht, want ik heb nog nooit zoiets pijnlijks meegemaakt als dat. Het sporten heb ik nooit meer opgepakt en met Weight Watchers ben ik gestopt toen ik een andere baan kreeg waar ik op de woensdag moest werken. Ik ging altijd naar de Weight Watchers cursus op woensdagochtend. Natuurlijk had ik er voor kunnen kiezen om naar een andere Weight Watchers cursus te gaan, maar dat deed ik niet. Na een jaar in deze baan kon mijn vrije maandag veranderen naar een vrije woensdag. Vanaf dat moment ging ik weer vol goede moed naar de Weight Watchers cursus. Ik zette mijn schouders er weer onder en het ging als een speer. Binnen no time was er 15 kilo af. Maar om de een of andere reden kwam de klad erin en toen lukte het gewoon niet meer. Ondanks dat sta ik iedere woensdag ochtend braaf op de weegschaal mezelf te verbazen dat er weer niets af is... wetende dat ik meer heb gegeten dan goed voor me is. Ik verval steeds weer in het zelfde gedrag.

Een mede Weight Watchers cursiste vertelde me eens dat ze een boek¹ had gelezen over de bewustwording van een dame met overgewicht. Diezelfde middag heb ik dat boek besteld en heb het in één keer uitgelezen. En ja, het was alsof mij een spiegel werd voorgehouden. Veel herkenbare dingen waarvan ik me niet realiseerde dat er meer mensen zijn die dat hebben. Maar ook de manier waarop ze de dingen benoemd en mij daardoor aan het denken heeft gezet. Dat is de reden dat ik heb besloten om mezelf met mezelf te confronteren. Ik moest mijn verhaal van mezelf op papier zetten zodat ik het nog eens kan nalezen als ik weer de nijging krijg om te gaan snaaien. En als ik het dan toch opschrijf, dan maar meteen voor de hele wereld!

¹ 'Vette pech' van Larissa Verhoeff.

3 Sneeuwwitje

Als kind ging ik er vanuit dat ieder meisje er wel eens van droomde om een prinses te zijn. Ik kan me herinneren dat het mij wel wat leek, om prinses te zijn. Al was het alleen maar om de mooie jurken die ik dan zou mogen dragen. En er is zelfs een moment geweest dat ik ook een prinses was, nou ja zo voelde het wel...heel even.

Samen met meisjes uit de buurt waar ik woonde was ik lid van de meisjesclub de Laakrakkertjes. Deze club was een initiatief van de Gereformeerde Laakkerk in de Isingstraat in Den Haag. In de kelder van de kerk was een ruimte ingericht waar we iedere dinsdagavond konden knutselen, liedjes zingen en spelletjes deden. De doelgroep was meisjes tussen de acht en twaalf jaar. Ik weet niet meer hoe ik daar ooit bij gekomen ben, want ik heb niets met de kerk. Ik weet alleen dat we met een hele groep meiden uit de buurt naar de Isingstraat liepen en dat we het altijd reuze naar ons zin hadden. Al ging de wandeling naar de club vaak gepaard met belletje trekken in de Oudemanstraat. Ik was daar nooit zo blij mee, omdat ik niet zo snel uit de voeten kon. Als een van de meiden bij een willekeurige bewoner op de bel drukte, begon de hele groep het op een lopen te zetten. Ik was daarbij meestal de hekkensluiter. We kwamen bekaft aan bij de Laakkerk, ik in ieder geval. Bij aanvang van de clubavond en aan het einde werd er eerst gebeden. Nou ja bidden, we moesten onze ogen sluiten en handen vouwen en dan zei de 'juf' iets op. Ik deed braaf mee, maar zag er niet de meerwaarde van omdat we dat thuis ook nooit deden. Het kon in ieder geval geen kwaad.

De Laakrakkertjes had een band met een zuster in Tanzania. Zij werkte namens de kerk in een kindertehuis en we kregen wel eens een kaartje waar dan op stond hoe het in Tanzania ging. Als club hadden we één van de kindjes 'geadopteerd' en kregen regelmatig een foto en een update van dat meisje. Ik had verder geen idee wie die zuster was en wat ze daar deed. Voor mij was dat ook bijzaak, want daarvoor kwam ik niet naar de club. Maar op een bepaald moment werd bekend gemaakt dat de zuster (haar naam ben ik vergeten) naar Nederland kwam. De kerk kwam met het idee om haar een avond aan te bieden waar de diverse clubs iets zouden opvoeren. De opvoering zou in de Laakkerk plaatsvinden. Ik heb geen idee waar die andere

clubs vandaan kwamen en wat hun link met de zuster was, maar ik ga er voor het gemak van uit de kerk de verbindende factor was.

De Laakrakkertjes gingen een musical opvoeren, Sneeuwwitje. De club was alleen voor meisjes dus de prins en de dwergen waren sowieso meisjes. Er werden pakjes voor ze gemaakt en een baard van crêpe papier. Omdat ik het langste meisje was en ook nog (schouderlang) bruin haar had, mocht ik Sneeuwwitje spelen. Natuurlijk was ik daar hartstikke trots op! Een ander meisje had nog een lange jurk, lichtblauw met kleine witte spikkeltjes. Zij was ongeveer even groot als ik maar was blond, dus zij speelde de prins. Ik mocht haar jurk lenen. Behalve een lange nachtjapon had ik nog nooit een lange jurk aan gehad. Dat alleen vond ik al een hele belevenis. Om de rollen een beetje te verdelen over de verschillende kinderen, werd de rol van stiefmoeder/heks door drie meisjes gespeeld. Zo zag ze er ook steeds weer anders uit. De dochter van de dominee, Anita Winter, speelde de jager.

Alle liedjes in de musical waren gebaseerd op de melodie van bestaande kinderliedjes. Dat was makkelijker met instuderen. Er was alleen één kinderliedje dat ik niet kende, waardoor ik niet alleen de tekst maar ook de melodie moest leren. En dat laatste wilde er bij mij maar niet in. Het ging om een liedje dat de jager moest zingen en waarin ze me vertelde dat ze mij moest vermoorden. Ik moest haar smeken om me te laten gaan. Ik weet mijn tekst nog heel goed:

“Ach liever jager heb toch, wat medelij met mij
Ik zal u niet verraden, maar laat me nu toch vrij”

En de jager zong dan:

“Ik dood liever mijzelve, dan dat ik jou iets doe
Ga vlug hier ver van dane, ga naar de dwergen toe”

De tekst was dus geen probleem, maar de melodie was een ramp! Uiteindelijk had Anita met haar vader de dominee geregeld dat we bij haar thuis op de piano konden oefenen. Anita kon goed piano spelen, dus ging ik op een woensdag middag naar de dominees woning en met behulp van de piano heeft Anita de melodie er bij mij ingestampt. Met als gevolg dat ik me dit liedje als enige nog steeds kan herinneren. Het

kinderliedje, waar de melodie vandaan kwam, heb ik nooit meer gehoord.

Op de avond zelf was het heel druk in de kerk. Alle ouders en bekenden van de spelers kwamen kijken. Nou ja, bijna alle ouders, want die van mij waren er niet bij. Mijn vader werkte 'savonds vaak over en mijn moeder bleef bij de rest van het gezin. Wel was er een oude buurvrouw tante Annie, waar we in die tijd goed mee omgingen die ook mijn vijf jarige zusje Anita had meegenomen. Onze club was als laatste aan de beurt omdat ons stuk het langst duurde. Ik heb geen idee meer wat die andere clubs allemaal gedaan hebben, maar ik weet wel dat wij erg veel succes hadden met onze musical. De zuster was erg onder de indruk. Alleen mijn zusje vond het niks. Steeds als de heks Sneeuwwitje probeerde te vermoorden, moest ze huilen. Toen Sneeuwwitje uiteindelijk door de giftige appel dood neer viel, dacht Anita dat ik echt dood was. Gelukkig kreeg ik daar op het toneel niets van mee. Ik weet alleen nog dat ik met mijn rug naar het publiek ging liggen omdat ik moest lachen om die snikkende dwergen die om me heen zaten.

Natuurlijk was het allemaal heel amateuristisch, maar voor een groep meiden tussen de acht en twaalf jaar was het een hele belevenis. Zo heb ik het als tienjarige, tenminste ervaren. Of was dat omdat ik de hoofdrol had en voor één avond een prinses mocht zijn in een (voor mij) prinsessenjurk? Ik heb er tenminste nog warme herinneringen aan. Aan de musicalavond zelf, maar ook aan de clubavonden iedere dinsdag. Ik vond het jammer dat ik na mijn twaalfde verjaardag niet meer tot de doelgroep behoorde.